

12
отново Попъ Матей, не можалъ да дотрай
Сокола думата да дорече до край,
а подиръ него другъ и трети ревна вмигъ —
и се приплетоха единъ презъ други викъ
„Бунтъ!“ и „Предателство!“ и ехото ги сбори
и се замята съ тяхъ изъ глухо пустогоре.

1.12
Войводата сега изстъпва пакъ, съветъ
и викна: „Всичко туй сж видени презъ плетъ
неша „че видели“ „че казали“ „че знаятъ“ —
Та шо? И нека те отъ Цариградъ си ляятъ,
а ще си вършиме шо сме почнали ний.
Нима е шило туй, да се въ човала скрий?
Предателство! Това което сме подзели —
едни страхливците то може да смушава:
не днеш ли утре то и тъй ще да се знай!

14 и 2e
Ний знаеме и тукъ какво по целий край
се готви. Знаеме и всичко шо се шушне ...
Нима до толкова сте вие малодушни?
Та нека! Готвятъ се. Нима пъкъ ние спимъ?...
На ваший зовъ, отсамъ дойдохме да редимъ —
дванадесетъ борци апостоли. Готово
не малко сварихме, а не и малко ново
се отъ тогазъ, сами вий знайте, дотъкми.
Писмата тука сж, четете и сами
ще видите и де и какъ отсамъ Балкана,
а също и отвъдъ: дванадесетъ вулкана
сж грозно зинали отворили гърла.
Ношите чуваха словата ни — пела
ще чуятъ дните. Ревъ вулканенъ ще разтръсне
земя и небеса, и роба ще възкръсне! 2 ...

14 10
„Кой? Кой не ще?“ извика Вълчо Бошно
отъ Стрелча. „Всички шемъ!“ подхвана Попъ Матей.
— „Да каже кой не ще! Да видимъ кой ще смей!“
Избухна Ненкъ Ливръ, изпратеникъ петрички ...
И екнаха въ захласъ отъ всъде: „Всички! Всички!“

Но незабравяйте нито въ мигъ да не изгубите
въздуха, — нито да не го отиде пакъ!
(на редъ)
Ще ли видните вий моето кълно-
мие ...”
мощно-